

نیروهای متجاوز!

دستاوردهای بیش از یک دهه تجاوز به شما مبارک باد!

با موجودیت بیش از چهل کشور غربی و سرازیر شدن به اصطلاح ملیاردها دالر، بازهم جگرگوشه های هموطنان ما در سرمای منفی ۲۰ درجه در زیر چادر در پایتخت کشور (کابل) - جان می سپارند! بلی در مقابل چشمان این پیام آوران صلح و دموکراسی و جهادیان که به نام مردم کشور جهاد کردند!

جهادیهای که برای بلند منزل خریدن در داخل و خارج کشور رقابت می کنند، تعدادی دیگر آنها بانکهای کشور را به اجاره گرفته اند و تعدادی دیگر ازین مبارزان راه آزادی و مدافعین اسلام برای سفرهای اروپا صف بسته اند تا مدتی را در عیاشی و معاینات صحتی در اروپا بگذرانند و طی مدت اقامت خویش، هزاران دالر و یورو را که باید در خدمت آن اطفال بی سرپناه و یتیم قرارگیرد به مصرف می رسانند. . .

اما هزاران طفل که آینده گان کشور هستند از سرما و گرسنه گی شدید جان می بازند!

بلی هموطن عزیز: این است دست‌آورد ۱۱ سال تهاجم قدرتمندان غربی تحت نام مبارزه علیه تروریسم و کمک به خلق ستمدیدهٔ افغان. در همکاری با سازمانهای خارجی تحت نام کمک به خلق افغان، تعدادی از سازمانهایی که با تأسف باید آنها را نیز افغان نامید! تحت نامهای جعلی دفاع از وطن و تمامیت ارضی به این دولت پیوسته اند و می گویند که ما علیه تروریسم و قوتهای خارجی برای آسایش این خلق مبارزه می کنیم! این است نتایج مبارزات شما و دست‌آوردهای آن برای آن خلق که بیش از چهل سال است که بار جنگ و بد بختی را با شانه‌های ناتوان خویش حمل می کنند!

آیا حکومت آقای کرزی با همه ارگانهای حکومتی و دولتی خویش که با همدیگر مشت و یخن استند و برای دریافت بیشتر دالر و کلداری یکی دیگر را با بوت، چپک و بوتل مورد حمله قرار می دهند ازین مصیبت که مردم با آن مواجه هستند آگاهی دارد؟ یقیناً که دارند اما کجا است وجدان و شرف و احساس مسؤولیت در مقابل وطن و مردم؟

هموطنان عزیز، بخوانید که این کشورهای غربی با نشر حقایق جامعه ما چی می گویند؟

برگرفته از سایت فارسی بی بی سی:

«پیچه باریک بخاری که از کتری بلند می شود تنها نشانه گرما در چادر "ثمرگل" است.

بعد از درست کردن چای دیگر برای روشن کردن بخاری هیزمی نمانده و برف بازهم بیرون چادر باریدن گرفته است.

داخل چادر همه چیز نم دار است، پتوها، کف زمین و حتی بالشهای نیمه جان ابری که اعضای خانواده اش روی آن می خوابند.

دختر دوسالهٔ گل از سرما به خود می لرزد و آب بینی اش سرازیر شده است. گل دخترک را به بغل می گیرد.

دخترک می پرسد "کابلای کجا رفته؟" و ثمرگل سعی می کند موضوع را عوض کند.

کابلای، دختر کوچک تر ثمرگل هفته پیش در همین چادر از سرما جان داد.

ثمرگل می گوید آن شب تمام شب را بیدار بوده اند تا دخترش را گرم نگه دارند اما پتوی کافی نداشته اند.

"بعد صدای سرفه اش را شنیدیم. نفس آخرش بود."

کابلای یکی از حدود ۴۰ کودک‌کیم که تا امروز در این زمستان، که از سردترینها در سالهای اخیر است، جان داده است.

این زمستان کفایت دولت تحت حمایت غرب در افغانستان را، علیرغم دریافت میلیاردها دلار کمک خارجی زیر سؤال می برد.

بسیاری از کودکان آواره برای جان به در بردن از زمستان کفش و لباس ندارند.

افغانها می خواهند بدانند چرا دولتشان از انجام کاری برای حمایت از مردمش در برابر سرمای قابل پیش بینی زمستان عاجز است.

بسیاری از این تلفات، نه در دره های دوردست هندوکش، بلکه در کابل، پایتخت این کشور و مرکز توجهات بین المللی رخ داده است.

کابلای هم مثل باقی کودکان تلف شده، در چادر و اردوگاهی جان داد که برای آوارگان جنگ ناتو و طالبان برپا شده است.

زنده گی در مرکز کشور در کنار مکروریانها

"ثمرگل" سال گذشته همراه با همسر، دو دختر و پسرش از جنگ در روستای خود در شرق کابل به اردوگاه "گل بته" پناه آورده است.

افغان هایی که در کشور خود بی جا و مکان شده اند کمتر از همه مورد توجه قرار می گیرند.

دولت که نمی خواهد این اردوگاه ها را به رسمیت بشناسد متهم شده که نیاز ساکنان آنها را نادیده می گیرد.

تنها در فاصله چند دقیقه پیاده روی از اردوگاه گل بته، یک پایگاه نظامی افغان که به شدت محافظت می شود خود را به رخ می کشد.

صدها نفر از بیجا شده گان افغانی که در این اردوگاه ها زندگی می کنند بدون کمک و "صدقه" دیگران جان به در نمی برند.

با این وجود همین هزار نفری که ساکن اردوگاهی از چادرهای پاره پاره اند می گویند رنگ کمک دولت را ندیده اند.

گروه های کمک رسانی بین المللی که با گزارش مرگ کودکان از وضعیت این اردوگاه ها با خبر شده اند کمک رسانی به مردم را آغاز کرده اند.

اما این تنها پاک کردن صورت مسأله است. بعید است این آواره گان سقف مناسبی بالای سر خود ببینند.

گروهی از کودکان چکمه های اعطایی به پا دارند اما بیشتر آنها با دمپایی هایی پنجه باز در برف راه می روند.

از نظر "کریستین روزز" از سازمان "کودکان را نجات دهید" همه اینها نشان می دهد که **جامعه بین الملل نباید افغانستان را ترک کند.**